

[Indenrigsministeren.]

der indtræder en ny Kreditor i Skyldforholdet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, hvorvidt det vil være en Overtrædelse af Loven, saafremt Laan optages til 5 pCt. og lyder paa det modtagne Beløb, men ved Forfaldstiden er forfaldet med et Beløb, der er større end det modtagne, maa henvises til Ordene i Lovens § 2, hvorefter den, der for at omgaa Lovens Bestemmelser tager Forskrivning for et større Beløb end det, der udlaanes, straffes med Bøder, idet jeg gør opmærksom paa, at denne Bestemmelse i øvrigt er i Overensstemmelse med den tidligere, altsaa forud for denne Lovs Ikrafttræden, paa dette Omraade gældende Rets-tilstand. Altsaa, jeg understreger, at det ogsaa forud for denne Lov har været ulovligt at omgaa Rentelovgivningens ved at tage Forskrivning for større Beløb end det, der udlaanes, ganske bortset fra, hvad der maaske tidligere enkelte Steder har været forsøgt gjort til Forretningspraksis.

Jeg skal dernæst med Hensyn til den foreliggende Betænkning tillade mig at anbefale de af Flertallet under Nr. 1 og Flertallet under Nr. 3 foreslaaede Ændringer til Afsnit I. For en overfladisk Betragtning kunde det efter de Ændringsforslag, der foreligger til Konverteringsafsnittet, se ud, som om der herefter ikke var større Forskel mellem Regeringspartiernes og Venstres Opfattelse, end at der let vilde kunne opnaas Enighed om de Forhold, der knytter sig til Konverteringen. Men denne Betragtning er — det maa jeg understrege — ogsaa kun overfladisk. Som alle, der er lidt fortrolige med Konverteringsteknik og hvad dermed i Forbindelse staaar, ved, saa er det jo ikke nok, at man siger, at man meget ønsker en Konvertering, og at man giver Tilslutning til visse lovmæssige Rammer herfor. Om en Konvertering lykkes, betinges af visse Forudsætninger paa Penge-markedet, og hvis disse Forudsætninger ikke er til Stede eller ikke tilvejebringes, vil Konverteringen ikke lykkes.

Naar Partiet Venstre ikke hidtil har villet tiltræde Gennemførelsen af Afsnit II og Afsnit IV vedrørende Rentessenkning, saa borttager Partiet dermed i Virkeligheden Forudsætningerne for Konvertering. Borttages disse Bestemmelser, vil der ikke, som Forholdene ligger, være noget Konsortium til at finansiere Konverteringen. Og selv om Venstre nok saa meget siger, at de er Tilhængere af Konverteringen, har Partiet dog ved sin Stilling umuliggjort den. Det nytter ikke heroverfor, at det ærede Medlem

Hr. Krag siger, at Konverteringen er bombesikker, og skyder til Side som sig uvedkommende, at de Pengeinstitutter, der skal staa bag ved Konverteringen, har stillet visse Betingelser herfor. Det er Ord og intet andet. Denne Finansiering af Konverteringen indeholder selvfølgelig en vis Risiko, og denne Risiko mener man er for stor, naar der ikke paa anden Maade øves Indflydelse paa hele Renteniveauet her i Landet.

Det ærede Medlem Hr. Krag udtalte, at Rigsdagen, forinden Lovforslaget forlader Rigsdagen, maa kende alle nærmere Vilkaar for dette Konsortiums Deltagelse i Konverteringen, og det er ganske selvfølgelig; det maa Rigsdagen. Men disse nærmere Vilkaar er det jo umuligt at faa fastlagt, saa længe man intet ved om, hvorvidt Forslaget kan gennemføres her i Rigsdagen. Hidtil er der jo kun sket dette, at det ærede Medlem har modsat sig de Betingelser, der er opstillet, uden i Udvalget, saa vidt jeg forstaaar, at have ydet noget som helst positivt Bidrag til at naa andre Veje frem. De Antydninger, det ærede Medlem fremsatte i Gaar her i Salen, har jeg ikke set nogen Udformning af andetsteds.

Jeg vil i øvrigt gerne tilføje, at det i det hele taget er det, der gør en fast og for Erhvervslivet gavnlige Pengepolitik herhjemme saa vanskelig, at hver Gang en saadan bestemt Pengepolitik tilrettelægges, saa møder denne Politik denne maanedlange Tovtrækning her i Rigsdagen. Saadanne Spørgsmaals Afgørelse egner sig ikke til endeløse Forhandlinger. Vil man en Rentessænkningspolitik, maa man i den givne Situation tage sin Beslutning og handle hurtigt, og derfor tillader jeg mig at sige, at Oppositionen paatager sig et stort Ansvar ved at træne denne Sag, saaledes at man, som man allerede en Gang før har gjort det, hindrer en fast Politik paa det Omraade. Og jeg føjer endnu til, at vi nærmer os nu stærkt det Tidspunkt, hvor Rigsdagen maa træffe sin Afgørelse, hvis en Konvertering overhovedet skal kunne gennemføres gældende fra December Termin 1934.

I adskillige andre Lande handles der i den Slags Sager med Beslutsomhed og Hurtighed, fordi det er nødvendigt paa disse Omraader, hvis den fulde Virkning skal naas. Herhjemme er der, saa snart vi nærmer os disse Spørgsmaal, ingen Ende paa Betænelighederne. Stadig lammes Statens og Regeringens Handlekraft af Tale uden Handling, og jeg siger, at paa intet andet Omraade har det i disse Aar vist sig ulykkeligere end paa Pengepolitikens Omraade, at Forfatningen mangler den